

ถอดรหัส ‘ความเหลื่อมล้ำ’ ไทย เร่งแก้เงื่อนไขจุดเร่งพัฒนาเศรษฐกิจ

By นครินทร์ ศรีเลิศ

23 ต.ค. 2025

- ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาเชิงโครงสร้างที่จุดเร่งการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย โดยมีระดับสูงกว่าค่าเฉลี่ยของภูมิภาคและประเทศพัฒนาแล้ว
- ข้อมูลชี้ว่ากลุ่มประชากรรายได้สูงสุด 10% มีรายจ่ายมากกว่ากลุ่มรายได้ต่ำสุดถึง 7.83 เท่า และมีสัดส่วนรายได้สูงกว่ากลุ่มรายได้ต่ำสุด 50% ถึง 4.41 เท่า
- สาเหตุสำคัญมาจากโครงสร้างเศรษฐกิจ ระบบราชการที่ล้าสมัย และขนาดของเศรษฐกิจนอกระบบที่ใหญ่ ซึ่งกระทบต่อประสิทธิภาพนโยบายกระจายรายได้
- แนวทางแก้ไขที่สำคัญคือการปฏิรูประบบราชการและระบบภาษี การลงทุนด้านการศึกษาและสวัสดิการที่มีคุณภาพ และการนำเศรษฐกิจนอกระบบเข้ามาในระบบ

ประเทศไทยยังคงเผชิญกับความเหลื่อมล้ำที่เป็นปัญหาโครงสร้างบนระบบเศรษฐกิจมาต่อเนื่อง แม้ว่าในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาประเทศสามารถลดสัดส่วนประชากรที่อยู่ในสภาวะยากจนได้ แต่ระดับความเหลื่อมล้ำในหลายด้านยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้ยั่งยืน เมื่อพิจารณาภาพรวมของการกระจายรายได้และการเข้าถึงบริการพื้นฐาน และการทำงานของระบบราชการที่ไม่ทันต่อยุคสมัย จะไทยปรากฏว่าอยู่ในตำแหน่งที่น่าวิตกกังวล เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านและประเทศพัฒนาแล้ว

นายวิโรฒ สันติประภพ ประธานกรรมการสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) และอดีตผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ระบุว่าปัจจุบันปัญหาความเหลื่อมล้ำถือเป็นปัญหาที่มีความสำคัญในการจุดเร่งการพัฒนาเศรษฐกิจไทย ซึ่งส่วนสำคัญของปัญหาคือ ระบบราชการจำเป็นต้องปรับตัวให้ทันกับพลวัตใหม่และสามารถเป็นผู้นำในการรับมือกับความเปลี่ยนแปลงต่างๆ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการลดความเหลื่อมล้ำและการจัดสวัสดิการประชาชนอย่างครอบคลุมทั้งด้านสุขภาพและการศึกษาให้มีคุณภาพมากขึ้น ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำได้อย่างยั่งยืน

ความเหลื่อมล้ำไทยสูงกว่าค่าเฉลี่ยภูมิภาค

รายงานสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำของประเทศไทยฉบับล่าสุดที่จัดทำโดยสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เมื่อเดือน ก.ย.ที่ผ่านมาสะท้อนสถานการณ์ที่ประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำที่เกินกว่าค่าเฉลี่ยของภูมิภาค

ทั้งนี้แม้ว่าในปัจจุบันความเหลื่อมล้ำด้านรายจ่ายของไทยอยู่ในระดับทรงตัว คือค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยจากปี 2566 ที่ 0.335 มาเหลือ 0.333 ในปี 2567 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาในรายละเอียด ข้อมูลแสดงว่าความแตกต่างเรื่องของรายจ่ายระหว่างครัวเรือนรายได้สูงกับ

ครัวเรือนรายได้น้อยมีความแตกต่างในหลายมิติ โดยในเขตเทศบาล ความเหลื่อมล้ำมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อย

ขณะที่นอกเขตเทศบาลกำลังเพิ่มขึ้น โดยเขตเทศบาลยังคงแสดงระดับความรุนแรงที่สูงกว่า ในมิติภูมิภาค ภาคใต้ยังคงเป็นภูมิภาคที่มีความเหลื่อมล้ำสูงสุด ขณะที่กรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ และภาคกลางแสดงเส้นโค้งระดับความเหลื่อมล้ำที่ลดลง

ข้อมูลที่ส่งผลกระทบต่อประชากรมากที่สุดอยู่ที่ส่วนแบ่งรายจ่ายของประชากร โดยกลุ่มที่มีรายจ่ายสูงสุด (Decile 10) ยังคงครองส่วนแบ่งถึง 25.85% ของการใช้จ่ายทั้งหมด ในขณะที่กลุ่มที่มีรายจ่ายต่ำสุด (Decile 1) ได้รับเพียง 3.30% ความแตกต่างนี้คิดเป็น 7.83 เท่า ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนถึงขนาดของปัญหา แม้ว่าในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาส่วนแบ่งของกลุ่มรายได้ต่ำมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นก็ตาม

ทั้งนี้ เมื่อเทียบกับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไทยแสดงให้เห็นว่ามีความเหลื่อมล้ำที่เกินกว่าค่าเฉลี่ยของภูมิภาค โดยข้อมูลจาก World Inequality Database ในช่วงปี 2554-2566 ชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยมีอัตราส่วนรายได้ของกลุ่มรายได้สูงสุด 10 % ต่อกลุ่มรายได้ต่ำสุด 50 % อยู่ที่ 4.41 เท่า และมีค่า Gini เฉลี่ย 0.626

เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่มีบริบทใกล้เคียงได้แก่ ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย แม้มีรายได้ต่อหัวต่ำกว่าไทย แต่มีความเหลื่อมล้ำต่ำกว่าด้วยอัตราส่วนรายได้เพียง 3.04 และ 2.95 เท่า ตามลำดับ มาเลเซีย ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงกว่าไทย มีอัตราส่วนรายได้เพียง 2.14 เท่าและค่า Gini ที่ 0.495 ซึ่งแสดงถึงโครงสร้างการกระจายรายได้ที่สมดุลกว่า

“ข้อเท็จจริงนี้บ่งบอกว่า ความเหลื่อมล้ำของไทยไม่ได้เป็นเพราะฝ่ายต่อจีดีพีต่อหัวที่ต่ำ แต่เป็นผลจากปัญหาในโครงสร้างเศรษฐกิจและความไม่ประสิทธิภาพของนโยบายการกระจายรายได้ของภาครัฐ”

กลุ่มพัฒนาแล้วจัดการความเหลื่อมล้ำได้ดี

นอกจากนี้การกำหนดตำแหน่งของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วเมื่อขยายขอบเขตการเปรียบเทียบไปยังประเทศพัฒนาแล้ว ตำแหน่งของไทยยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น กลุ่มประเทศนอร์ดิก เช่น นอร์เวย์และสวีเดน ถือว่ามีความเหลื่อมล้ำต่ำที่สุดในโลก โดยมีอัตราส่วนรายได้ของกลุ่ม Top 10 ต่อ Bottom 50 เฉลี่ยเพียง 1.22 เท่า และค่า Gini ที่ 0.387 และ 0.389 ตามลำดับ ผลลัพธ์นี้เป็นผลมาจากระบบรัฐสวัสดิการที่ครอบคลุมและโครงสร้างภาษีก้าวหน้าที่ช่วยกระจายรายได้อย่างทั่วถึง ขณะที่กลุ่มประเทศยุโรปตะวันตก เช่น ฝรั่งเศสและสหราชอาณาจักร มีความเหลื่อมล้ำสูงกว่ากลุ่มนอร์ดิก โดยมีอัตราส่วนรายได้เฉลี่ย 1.61 และ 1.83 เท่า และค่า Gini ที่ 0.451 และ 0.473 ตามลำดับ ความแตกต่างนี้เป็นเพราะโครงสร้างเศรษฐกิจพึ่งพาตลาดเสรีเป็นหลัก แม้จะมีระบบสวัสดิการสังคมก็ตาม

ส่วนกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก เช่น เกาหลีใต้และญี่ปุ่น แม้มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูง แต่กลับเผชิญความเหลื่อมล้ำมากกว่ากลุ่มนอร์ดิกและยุโรปตะวันตก โดยมีอัตราส่วนรายได้ที่ 1.82 และ 2.33

เท่า และค่า Gini ที่ 0.471 และ 0.508 ตามลำดับ ปัจจัยสำคัญมาจากการพึ่งพาเศรษฐกิจภาคเอกชน มากกว่าระบบสวัสดิการสังคม

ไทยในส่วนนี้มีตัวเลขที่ 4.41 และ 0.626 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำสูงกว่าทั้งกลุ่ม และอยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วงอย่างมาก

เศรษฐกิจนอกระบบสูงเพิ่มความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำของไทยไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเท่าที่นั้น แต่ยังสะท้อนถึงปัญหา โครงสร้างที่ลึกในระบบ การแก้ไขประเด็นนี้จำเป็นต้องดำเนินการในหลายด้านพร้อมกัน ซึ่งตามข้อมูล ของสภาพัฒน์ให้ข้อเสนอแนะที่น่าสนใจได้แก่

1. จำเป็นต้องพัฒนาระบบภาษีให้ครอบคลุมฐานความมั่งคั่งและทรัพย์สินอย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจุบันเศรษฐกิจนอกระบบยังคงมีสัดส่วนสูง ซึ่งหากสามารถทำให้เป็นทางการได้ ก็จะเพิ่มฐานภาษีและ รายได้ของรัฐ

2. ต้องลงทุนเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจผ่านการศึกษาและการจ้างงานที่มีคุณภาพ ซึ่งจะช่วย เพิ่มความมั่นคงในอาชีพและคุณภาพชีวิตของแรงงาน

3. ควรศึกษาแนวทางจากประเทศกลุ่มนอร์ดิก ซึ่งสามารถรักษาความเหลื่อมล้ำให้อยู่ในระดับต่ำ โดยไม่กระทบต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ

4. การปรับเปลี่ยนโครงสร้างสถาบัน นอกจากนโยบายเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำของไทย ยังเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของระบบราชการ ที่ยังคงเป็นปัจจัยซึ่งชะลอและฉุดรั้งการเติบโตทาง เศรษฐกิจ

ระบบราชการในปัจจุบันจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากองค์กรที่มีบทบาทแบบแสดงการมี อิทธิพล ให้กลายเป็นกลไกขับเคลื่อนที่สำคัญเพื่อพัฒนาศักยภาพเศรษฐกิจไทยให้ทันกับพลวัตใหม่ของการเปลี่ยนแปลงโลก และสามารถเป็นผู้นำในการรับมือกับความเปลี่ยนแปลงต่างๆ และให้ความสำคัญ กับการลดความเหลื่อมล้ำและการจัดสวัสดิการประชาชนอย่างครอบคลุม โดยเฉพาะด้านสุขภาพและ การศึกษาได้

ที่มา : กรุงเทพธุรกิจ <https://www.bangkokbiznews.com/business/economic/1204157>

คนไทยกับภัยการเงิน ‘เสี่ยงภัย’ สู่ ‘ปลอดภัย’

27 ตุลาคม 2568

คอลัมน์ : ร่วมด้วยช่วยคิด

ผู้เขียน : รศ. ดร.นวนน้อย ตริรัตน์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ

ดร.นครินทร์ อมเรศ ,ดร.มณฑล กปิลกาญจน์, ชุตিকা เกียรติเรืองไกร ธนาการแห่งประเทศไทย

หัวข้อในงานสัมมนาวิชาการธนาคารแห่งประเทศไทย ประจำปี 2568 มีความแตกต่างจากหัวข้อการนำเสนอผลงานวิจัยทางเศรษฐกิจการเงินในอดีต โดยหยิบยกประเด็นที่เป็นที่สนใจของทั้งผู้ให้บริการและผู้ให้บริการทางการเงินในประเทศ ภูมิภาค และโลก คือ “การเท่าทันภัยการเงิน”

บทความนี้จึงขอเล่าถึงเนื้อหาจากงานวิจัยเรื่อง คนไทยกับภัยการเงิน : เสี่ยงภัย สู่ ปลอดภัย ที่เป็นผลการศึกษาของโครงการการพัฒนามาตรการรับมืออาชญากรรมออนไลน์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โดยใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม โครงการการศึกษาศาสนาการฉ้อโกงหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์หรือโทรศัพท์มือถือ จำนวน 6,973 ตัวอย่าง โดยอาจารย์ ธน หาพิพัฒน์ 2567

ภัยการเงินเป็นอย่างไร ใครตกเป็นเหยื่อ ?

ตัวเลขของสำนักงานตำรวจแห่งชาติแสดงให้เห็นว่า 47% ของภัยการเงินที่คนไทยพบเป็นการหลอกซื้อขายออนไลน์ แต่คิดเป็นเพียง 7% ของมูลค่าความเสียหาย ขณะที่การหลอกลงทุน แก๊งคอลเซ็นเตอร์ที่ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ และหลอกให้เหยื่อกลัว การหลอกลงทุน และการหลอกให้รัก คิดเป็น 55% 16% 15% และ 2% ของมูลค่าความเสียหายตามลำดับ

ซึ่งภัยการเงินในกลุ่มหลังนี้มีลักษณะร่วมกัน คือ เหยื่อโอนเงินด้วยตัวเองให้กับมิจฉาชีพ เพราะถูกหลอกด้วยกลอุบายเชิงสังคม หรือ Social Engineering ทำให้กลไกในการคุ้มครองผู้บริโภคไม่สามารถทำได้เต็มที่ การศึกษาจำแนกคุณลักษณะเหยื่อในกลุ่มตัวอย่างตามประเภทหลอกลวง

- การหลอกลงทุน คิดเป็น 18% ของเหยื่อกลุ่ม Baby Boom และ 17% ของเหยื่อ Gen X รวมถึงเป็น 17% ของเหยื่อที่มีรายได้ 2-3 หมื่นบาท/16% ของเหยื่อที่มีรายได้ 1-2 หมื่นบาท

- แก๊งคอลเซ็นเตอร์ คิดเป็น 25% ของเหยื่อกลุ่ม Baby Boom และ 13% ของเหยื่อ Gen X ตลอดจนเป็น 10% ของเหยื่อกลุ่มที่มีรายได้น้อยกว่า 1 หมื่นบาท

- การหลอกซื้อขายออนไลน์ คิดเป็น 81% ของเหยื่อ Gen Z และ 72% ของเหยื่อ Gen Y นอกจากนี้ คิดเป็น 78% ของเหยื่อกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 3 หมื่นบาท

มิจาชีพใช้ Social Media เข้าถึงคนไทย โดยเฉพาะกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง

มิจาชีพใช้ Facebook เข้าถึงเหยื่อ 72% ในการหลอกซื้อขายออนไลน์ 63% หลอกหางาน และ 49% ในการหลอกให้รัก ตลอดจนใช้การโทรศัพท์เข้าถึง 82% ของแก๊งคอลเซ็นเตอร์ นอกจากนี้ยังใช้ Line ในการหลอกลงทุน 35%

โดยการศึกษาพบว่า คนไทย 13% มีพฤติกรรมเสี่ยง อาทิ การแชร์ลิงก์พนัน/ดูบอลเถื่อน การ Save Password ใน Device สาธารณะ การดาวน์โหลดโดยไม่ตรวจสอบแหล่งที่มา การผูกบัตร/ตัดเงินอัตโนมัติ ตลอดจนการซื้อสินค้าผ่านร้านค้า/ช่องทางที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้จะทำให้คนที่ถูกมิจาชีพติดต่อมา ตกเป็นเหยื่อสูงกว่าคนที่ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงถึง 20%

คนไทย 73% โดนมิจาชีพเข้าถึง โดยมีสัดส่วนเป็นแก๊งคอลเซ็นเตอร์ 30% หลอกซื้อขายออนไลน์ 21% และหลอกลงทุน 16% โดยเกือบครึ่งของกลุ่มที่โดนติดต่อมาจะตกเป็นเหยื่อ กล่าวคือ สัดส่วนของคนที่ไม่โดนมิจาชีพเข้าถึงแล้วตกเป็นเหยื่อจะคิดเป็น 79% สำหรับหลอกซื้อขายออนไลน์ 42% ของหลอกหางาน 33% ของหลอกลงทุน และ 24% ของการหลอกให้รัก

ทั้งนี้ การศึกษาพบว่าเมื่อมิจาชีพเข้าถึงตัวแล้ว ผู้ชายมีโอกาสตกเป็นเหยื่อน้อยกว่าผู้หญิง 31% และคนที่ติดตามข่าวสารมีโอกาสตกเป็นเหยื่อน้อยลง 43% อย่างไรก็ตาม คนที่มีความเชื่อมั่นว่าตนเองตระหนักรู้ว่ามีมิจาชีพใกล้ตัวกลับประมาทและมีโอกาสตกเป็นเหยื่อมากขึ้น 14% ดังนั้น การตัดไฟตั้งแต่ต้นลมโดยปิดการเข้าถึงจึงเป็นการป้องกันที่ดีที่สุด

ภัยการเงินสร้างความเสียหายทั้งต่อเศรษฐกิจ ความเชื่อมั่นในระบบดิจิทัล และสังคม

ปี 2567 ภัยการเงินสร้างความเสียหายในเชิงเศรษฐกิจจำนวนมาก ไทยเสียหาย 0.14% ของ GDP ส่องกง 0.29% ของ GDP, สิงคโปร์ 0.15% และมาเลเซีย 0.08% ของ GDP ซึ่งแม้ว่ามูลค่าความเสียหายในเชิงเศรษฐกิจและจำนวนเคสต่อประชากรของไทยจะใกล้เคียงกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เรามีมูลค่าความเสียหายต่อเคสเพียง 1,874 ดอลลาร์สหรัฐ น้อยกว่า ส่องกง (26,372) , สิงคโปร์ (15,985) และมาเลเซีย (10,001) ซึ่งสะท้อนว่าเหยื่อในประเทศไทยมีลักษณะรายย่อยและมีโอกาสที่ผู้มียรายได้น้อยจะตกเป็นเหยื่อ

ในมิติด้านความเชื่อมั่นต่อระบบดิจิทัลนั้น พบว่าคนไทยที่ตกเป็นเหยื่อมีความเชื่อมั่นลดลง โดย 23% ไม่เชื่อมั่นในระบบออนไลน์ 36% กังวล/ซื้อของออนไลน์น้อยลง และ 11% เลิกใช้แอปพลิเคชันการเงิน

นอกจากนี้ ในมิติด้านสังคมแล้ว 14% ของเหยื่อโทษตัวเอง, 3% หวาดกลัวในการใช้ชีวิต และ 1% จำเป็นต้องพบจิตแพทย์อย่างต่อเนื่องหลังได้รับความเสียหายอีกด้วย

ทำไมให้เหยื่อแต่ละกลุ่มไม่ตกเป็นเหยื่อและเท่าทันวิธีรับมือหลังตกเป็นเหยื่อ ?

น่าสังเกตว่าตัวเลขความเสียหายอาจสูงกว่าที่ประเมินไว้มาก เนื่องจากผู้เสียหายที่เข้าแจ้งความมี สัดส่วนเพียงประมาณ 10% โดยสิ่งที่เหยื่อดำเนินการหลังรู้ตัว อาทิ 42% ของเหยื่อยังติดต่อมิจฉาชีพ และ 28% เลือกที่จะไม่ทำอะไรหลังตกเป็นเหยื่อ

โดยปัจจัยที่ทำให้เหยื่อตัดสินใจแจ้งความ คือ มูลค่าความเสียหาย การรับทราบช่องทางร้องเรียน ตลอดจนการมีพฤติกรรมป้องกันตัว อย่างไรก็ตามพบว่ามีเหยื่อที่มีการติดตามข่าวสารจะมีโอกาสแจ้งความ น้อยกว่า สะท้อนถึงการที่เหยื่ออาจจะไม่คาดหวังว่าเมื่อแจ้งความแล้วจะได้รับเงินคืน แม้ว่าการแจ้งความ จะมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการป้องกันความเสียหายจากการนำบัญชีม้ากลับมาใช้ซ้ำ

การที่คุณลักษณะของเหยื่อมีความหลากหลายตามการหลอกลวงแต่ละประเทศ ทำให้เครื่องมือ ในการรณรงค์ให้คนไทยเท่าทัน และทราบวิธีรับมือหลังตกเป็นเหยื่อจึงต้องออกแบบให้ตอบโจทย์และ เข้าถึงคนแต่ละกลุ่มด้วย

โดยผลการศึกษาของ อภินันท์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และ พริ้มเพรา กิจพาณิชย์ 2568 สะท้อนว่ามนุษย์ เงินเดือนเปิดกว้างกับคนทั่วไป อยากมีอิสรภาพทางการเงิน และซื้อปิ้งแก๊สไครยด จึงมีโอกาสตกเป็น เหยื่อหลอกลวงลงทุน หลอกให้รัก และหลอกซื้อของออนไลน์ สำหรับกลุ่มผู้สูงวัยเชื่อใจคนง่าย มั่นใจใน ตนเอง แต่รู้สึกเหงาและรู้สึกมีคุณค่าน้อยลง จึงตกเป็นเหยื่อแก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกให้รัก และหลอกซื้อ ของ ขณะที่กลุ่มผู้มีรายได้น้อย พึ่งพารัฐ และต้องดูแลคนในครอบครัวเป็นจำนวนมากจึงตกหลุมล่อลวงจี้จี้ เทาได้ง่าย ทั้งแก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกหางาน และหลอกซื้อของออนไลน์ เป็นต้น

ระบบนิเวศการเงินดิจิทัลจะต้องเสริมแกร่งอย่างไร เพื่อรับมือห่วงโซ่การผลิตของมิจฉาชีพ?

ผลการศึกษาของ สุพจน์ เตียรุจดี 2568 สะท้อนถึงการทำงานในรูปแบบห่วงโซ่การผลิตของ มิจฉาชีพ โดยมีตัวกลางคอยให้บริการเครื่องมือ ข้อมูล และบริการทางการเงิน ไม่ต่างจากธุรกิจถูกต้อง ตามกฎหมายทั่ว ๆ ไป ซึ่งความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูลและเทคโนโลยีเหล่านี้ ทำให้ธุรกิจของ มิจฉาชีพเติบโตโดยดำเนินการข้ามชาติและอาศัยช่องโหว่ทางกฎหมายและเทคโนโลยีของแต่ละประเทศ ในการดำเนินการ

การศึกษาชิ้นนี้จึงประยุกต์ข้อเสนอจาก Global Anti Scam Alliance (GASA) ภายใต้บริษัทไทย คือ

- เสริมพลังผู้บริโภค ด้วยการกระตุ้นแต่ละกลุ่มให้ตื่นตัวแต่ไม่ประมาท รับทราบช่องทางการร้องเรียน และเพิ่มพฤติกรรมการป้องกันตัว
- สร้างโลกอินเทอร์เน็ตให้ปลอดภัย โดยปิดเนื้อหาเสี่ยงในโลกโซเชียลมีเดีย และสร้างเกราะป้องกันโดยผู้ให้บริการโทรคมนาคมและบริการอินเทอร์เน็ต
- ผสานความร่วมมือ ยกระดับศักยภาพการใช้งานข้อมูลร่วมกันทั้งระหว่างองค์กร (รัฐและเอกชน) ระหว่างอุตสาหกรรม (การเงินและโทรคมนาคม) ระหว่างประเทศ (ในระดับภูมิภาค) และระหว่างเทคโนโลยีการให้บริการ (Blockchain และเงินตรา)

โดยสรุปแล้ว คนไทยกับภัยการเงินเป็นเรื่องใกล้ตัวที่เราทุกคนล้วนมีโอกาสโดนมีจาชิปเข้าถึงตัว และต่างตกเป็นเหยื่อได้ภายใต้พฤติกรรมเสี่ยงและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เราเผชิญได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งแม้ว่าตัวเลขความเสียหายต่อกรณีในไทยจะไม่สูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค แต่การที่ยังมีความเสียหายที่ยังตกสำรวจอยู่อีกมากทำให้การประเมินผลกระทบอาจจะยังต่ำกว่าความเป็นจริง

โดยยังไม่แนบรรวมถึงผลกระทบต่อความเชื่อมั่นต่อการใช้ระบบดิจิทัลและความเสียหายทางสังคมที่อาจสร้างบาดแผลให้กับผู้ใช้บริการจนทำให้เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมนวัตกรรมในอนาคตได้

การเสริมพลังผู้บริโภค ควบคู่ไปกับการสร้างโลกอินเทอร์เน็ตให้เป็นพื้นที่ปลอดภัย โดยอาศัยการผสานความร่วมมือระหว่างองค์กร อุตสาหกรรม ประเทศ และผู้ชำนาญการในเทคโนโลยีจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด และจะทำให้คนไทยปรับตัวจาก “เสี่ยงภัย” สู่ “ปลอดภัย” ได้ในที่สุด...

อ่านข่าวต้นฉบับได้ที่ : <https://www.prachachat.net/columns/news-1907413>

